

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Skiers

Protokolant: prot. sąd. Damian Anioł

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu – Agnieszki Leśniak

po rozpoznaniu dnia 29.01.2014r., 21.02.2014r. sprawy:

A. P. – syna A. i S. z domu S., urodzonego (...) w D.,

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 79.830,02 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się sfałszowanym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na umowę o pracę na czas nieokreślony zawartą od 6.02.2012r. na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r. opatrzone podpisami głównego księgowego T. Z. i właściciela K. W. (1), które przedłożył z wnioskiem o kredyt w kwocie 79.830,02 zł usiłował wyłudzić kredyt w kwocie 79.830,02 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został zatrzymany przez policję w banku w dniu 19.02.2013r. czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA w P. przy ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 297§1kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2kk

II. W dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank SA Oddział w P. ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 145.067,70 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się sfałszowanym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na umowę o pracę na czas nieokreślony zawartą od 6.02.2012r. na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r., opatrzone podpisami głównego księgowego T. Z. i właściciela K. W. (1), które przedłożył z wnioskiem o kredyt w kwocie 145.067,70 zł usiłował wyłudzić kredyt w kwocie 145.067,70 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez bank, czym działał na szkodę (...) Bank SA Oddział w P. ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 297§1kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2kk

III. W dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 50.000 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim

zdjęciem, zawarł umowę rachunku oszczędnościowo rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowę o kartę płatniczą, podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności i możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy,

tj. o przestępstwo z art. 297§1kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2kk

1. Oskarżonego **A. P.** w ramach czynów I, II, III uznaje za winnego tego, że w dniu 14.02.2013r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 224.897,72 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) oraz podrobionymi przez siebie zaświadczeniami o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanymi na dzień 11.02.2013r., wprowadził pracowników ww. banków w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranych umów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez bank oraz zatrzymanie przez policję w (...) Bank (...) SA w P. i tak:

- w dniu 14.02.2013r. w P. usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 79.830,02 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się podrobionym przez siebie zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r. usiłował wyludzić kredyt w kwocie 79.830,02 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż został zatrzymany przez policję w banku w dniu 19.02.2013r., czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA w P.

- w dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank SA Oddział w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 145.067,70 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się podrobionym przez siebie zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r., usiłował wyludzić kredyt w kwocie 145.067,70 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez bank, czym działał na szkodę (...) Bank SA Oddział w P.,

a nadto w dniu 14.02.2013r. w P. w Banku (...) SA użył jako autentyczny uprzednio przerobiony dowód osobisty o nr (...) na nazwisko J. S. (1) poprzez wklejenie w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela zdjęcia oskarżonego oraz podrobił podpisy J. S. (1) na dokumencie w postaci „Umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz umowa usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowa o kartę płatniczą” w celu otwarcia rachunku bankowego w Banku (...) SA, na który to rachunek miały zostać przelane pieniądze z ww. uprzednio wyludzonych w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. kredytów, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł

3. Na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny zatrzymanie w dniach od 19.02.2013r. do 21.02.2013r. i karę grzywny uznaje za wykonaną co do 6 stawek dziennych

4. na podstawie art. 44 § 2 kk w zw. z art. 195 kkw orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych znajdujących się w aktach sprawy na kartach: 19-51, 72-80, 85-87, 90, 348-350 oraz dowodu osobistego nr (...) na nazwisko J. S. (1)

5. na podstawie art. 44 § 2 kk w zw. z art. 195 kkw orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci: pieczętki z napisem główny księgowy T. Z., pieczętki z napisem PPHU (...) przechowywanych w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Poznaniu – nr KPP 1/14

6. na podstawie art. 230§ 2 kpk zwraca oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci laptopa marki A.z zasilaczem, pieczętki z podpisem P.A., pieczętki (...)przechowywanych w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Poznaniu – nr KPP 1/14

7. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 5.270,10 zł.

SSO Mariola Skiers

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonego A. P. sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. P. na dzień 14 lutego 2013r. posiadał około 100.000 zł zadłużenia z tytułu zaciągniętych w bankach kredytów oraz z tytułu niezapłaconych rachunków telefonicznych. W tym czasie również nie był nigdzie zatrudniony. Nadto na oskarżonym ciążyły orzeczone wobec niego obowiązki naprawienia szkody, które winien spłacać solidarnie ze współsprawcami wynikające z wyroków Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawach III K 109/11 oraz III K 155/12 w łącznej kwocie 2.475.000 zł. Oskarżony nie dokonał żadnych wpłat na poczet tych obowiązków naprawienia szkód.

W lutym 2013 r. – przed 14 lutego 2013r. - oskarżony A. P. celem poprawy swojej trudnej sytuacji finansowej postanowił wyludzić dwa kredyty bankowe w łącznej kwocie powyżej 200.000 zł. Oskarżony do tego celu zamierzał posłużyć się cudzym dowodem osobistym. W związku z tym przed 14 lutym 2013r. oskarżony w nieustalony sposób wszedł w posiadanie dowodu osobistego nr (...) na nazwisko J. S. (1). J. S. (1) dowód ten zagubił, najprawdopodobniej przed szpitalem przy ul. (...) w P.. Następnie nieustalona osoba dokonała przerobienia dowodu osobistego nr (...) na nazwisko J. S. (1) w ten sposób, że w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela zostało wklejone zdjęcie oskarżonego A. P.. Celem ukrycia tego przerobienia dowodu osobistego została olaminowana przednia strona dowodu, tj. ta, na której widnieje zdjęcie właściciela. Oskarżony również sam dokonał podrobienia dwóch zaświadczeń o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanych na dzień 11.02.2013r. (k. 72, 90) poprzez ich wypisanie, podpisanie i przybicie stosownych pieczęci.

Następnie oskarżony chcąc, by kwota uzyskana z kredytów bankowych została przelana na konto bankowe, udał się w dniu 14.02.2013r. do Banku (...) SA w P. w celu otwarcia rachunku bankowego. Na rachunek ten miały zostać przelane pieniądze z wyludzonych później w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. kredytów. (...) Banku (...) SA oskarżony używając jako autentycznego uprzednio przerobionego dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko J. S. (1) zawarł z bankiem (...) rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowę o kartę płatniczą”, na którym to dokumencie podrobił podpisy J. S. (1). Tym samym stał się posiadaczem konta o nr (...) 0000 0001 2060 1660 (k. 348-350).

Tego samego dnia tj. 14.02.2013r. oskarżony A. P. udał się do (...) Bank SA Oddział w P. ul. (...). Tam obsługiwał go pracownik banku (...). (...) Banku SA jest przyjęta taka procedura, że od razu zostaje podpisana z klientem umowa, ale uruchomienie środków następuje dopiero po weryfikacji dokumentów klienta. Oskarżony chciał uzyskać kredyt w kwocie 145.067,70 zł. Celem jego uzyskania przedłożył przerobiony dowód osobisty nr (...) na nazwisko J. S. (1) z umieszczonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz przedłożył podrobione przez siebie zaświadczenie o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowane na dzień 11.02.2013r. (k. 71-72). W związku z tym oskarżony jako J. S. (1) w dniu 14.02.2013r. zawarł z (...) umowę nr (...) (k. 73-77) na kwotę 145.067,70 zł. Następnie oskarżony miał oczekiwać na weryfikację jego dokumentów przez bank. Oskarżony podał do kontaktu nr (...). Do wypłaty środków nie doszło z uwagi na negatywną weryfikację oskarżonego przez bank.

W dniu 14.02.2014r. oskarżony udał się również do (...) Bank (...) SA w P. ul. (...). Tam obsługiwała go pracownica banku (...) (poprzednio K.). Oskarżony złożył wniosek o kredyt w kwocie 79.830,02 zł (k. 85-87). Celem jego uzyskania przedłożył przerobiony dowód osobisty nr (...) na nazwisko J. S. (1) z umieszczonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz przedłożył podrobione przez siebie zaświadczenie o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowane na dzień 11.02.2013r. (k. 90). Obsługująca oskarżonego pracownica M. R. (poprzednio K.) od razu nabrała podejrzeń, że przedłożony przez oskarżonego dowód osobisty jest przerobiony. Wprowadziła jednak wniosek oskarżonego do systemu komputerowego, wpisując dane podawane przez oskarżonego. Oskarżony chciał jak najwyższą kwotę kredytu, na jaką posiada zdolność kredytową. Oskarżony po wydrukowaniu wniosku kredytowego, sprawdził wpisane tam dane i podpisał go. M. R. sporządziła kserokopię dowodu osobistego i poinformowała oskarżonego, że po rozpatrzeniu wniosku poinformuje go telefonicznie pod numerem (...). (k. 82). Następnie M. R. (1) przesłała wniosek o kredyt do centrali banku z prośbą o weryfikację, zwracając uwagę na swoje spostrzeżenia co do przerobienia dowodu osobistego. Następnie z departamentu zajmującego się wyłudzeniami świadek otrzymała informację, że o wszystkim została zawiadomiona policja oraz że świadek ma umówić oskarżonego na podpisanie umowy. Do podpisania umowy kredytowej nr (...) doszło 19.02.2014r. (k. 42-46) i zaraz po tym oskarżony został zatrzymany przez policję.

Na wszystkich dokumentach w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. oskarżony podpisywał się jako J. S. (1).

Znajomym oskarżonego jest A. R., który jest właścicielem kopalni granitu w miejscowości P.. Prowadzi ją od 15 lat. Oskarżony rozmawiał z A. R., by ten sprzedawał mu swoje produkty, ale z odroczonym terminem płatności. A. R. oświadczył jednak, że możliwy jest tylko zakup za gotówkę. Na przełomie lipca i sierpnia 2013r. oskarżony wraz z A. G. przyjechali do A. R. z propozycją współpracy. A. R. wyraził zgodę, ale oskarżony za towar miał płacić gotówką, a za wyroby masowe otrzymywałby prowizję po podpisaniu umowy przez A. R. z wskazanym przez oskarżonego klientem. Między A. R. a oskarżonym nigdy nie doszło do zawarcia jakiegokolwiek transakcji.

Oskarżony **A. P.** urodził się (...) w D.. Jest rozwiedziony, posiada dwójkę dzieci w wieku 20 i 18 lat. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem ekonomistą. Obecnie jest zatrudniony w PPHU (...) w P. jako przedstawiciel handlowy, gdzie osiąga wynagrodzenie miesięczne ok. 1.600 zł netto. Oskarżony nie posiada żadnego majątku. Oskarżony był karany karnie:

- 1) wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu dnia 28.12.2009r. sygn. akt III K 410/09 za:
  - a) przestępstwo z art. 298§ 1 kk art. 286§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i art. 12 kk przy zastosowaniu art. 60§ 3 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

b) przestępstwo z art. 298§ 1 kk art. 286§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i art. 12 kk przy zastosowaniu art. 60§ 3 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

c) przestępstwo z art. 298§ 1 kk art. 286§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i art. 12 kk przy zastosowaniu art. 60§ 3 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

d) przestępstwo z art. 298§ 1 kk art. 286§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i art. 12 kk przy zastosowaniu art. 60§ 3 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

e) przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286§ 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 60§ 3 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

f) przestępstwo z art. 298§ 1 kk a rt. 286§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i art. 12 kk przy zastosowaniu art. 60§ 3 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

kary te połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Oskarżony w dniu 18.10.2011r. wykonał orzeczoną wobec niego karę ograniczenia wolności

2) wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2011r. sygn. akt III K 109/11 za przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270§ 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 18§ 1 kk w zw. z art. 286§ 1 kk i art. 294§ 1 kk i art. 297§ 1 kkw zw. z art. 11§ 2 kk i art. 12 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 40 zł każda stawka. Nadto oskarżony został zobowiązany solidarnie ze współoskarżonym K. W. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) Oddział w P. kwoty 495.000 zł w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku. Wyrok ten uprawomocnił się 1.06.2011r.

3) wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21.08.2012r. sygn. akt III K 155/12 za ciąg przestępstw z art. 286§ 1 kk i art. 294§ 1 kk i art. 297§ 1kk i art. 11§ 2 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 6 lat tytułem próby oraz karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 100 zł każda stawka. Nadto oskarżony został zobowiązany:

a) solidarnie ze współoskarżonymi A. S. (1) i M. P. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank SA II Oddział w P. kwoty 495.000 zł

b) solidarnie ze współoskarżoną M. K. (2) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank SA II Oddział w P. kwoty 495.000 zł.

c) solidarnie ze współoskarżonym W. Z. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank SA II Oddział w P. kwoty 495.000 zł.

d) solidarnie ze współoskarżonym W. J. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank SA II Oddział w P. kwoty 495.000 zł.

Wyrok ten uprawomocnił się 29.08.2012r.

4) wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 13.11.2012r. sygn. akt II K 561/12 za przestępstwo z art. 278§ 1 i 5 kk w zw. z art.12 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywy w ilości 30 stawek dziennych po 15 zł każda stawka

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1) częściowo wyjaśnień oskarżonego A. P. (k. 104-106, 390- 392, 476, 480, 481, 482-483, 546-549, 555-556, 570-571),

2) zeznań świadków Ł. K. (k. 68-70, 242-243, 478-479, 549-550), J. S. (1) (k. 121-123, 216, 483-484, 550-551), D. S. (k. 308a, 484-485, 552-553), częściowo A. S. (2) (k. 357-358, 480-481, 553), J. W. (k. 553-554), częściowo A. G. (k. 135, 482, 554-555), K. W. (1) (k. 127-128, 479-480, 568), A. R. (k. 568-570), M. R. poprzednio K. (k. 81-82, 477-478, 571), K. R. (k. 17-18, 571), M. N. (k. 226-227, 571), M. A. (k. 256-257, 571), M. B. (k. 313-314, 571).

3) opinii biegłego grafologa Z. M. k. 362-373

4) opinii biegłego w dziedzinie informatyki R. J. (k. 317-346)

5) dokumentów zgromadzonych w sprawie, a ujawnionych na rozprawie, a w szczególności: notatki urzędowe (k. 1, 146, 170, 297, 396), zawiadomienie o przestępstwie (k. 2-3, 66-67, 186-207), informacja ZUS (k. 4), protokół zatrzymania osoby (k. 5), protokół przeszukania osoby (k. 8-13), protokół przeszukania (k. 14-16, 136-137), dokumenty związane z umową w (...) Bank (...) SA (k. 19-51), odbitki pieczęci (k. 53, 64-65, 125-126), dokumenty uzyskane z A. Banku (k. 71-80), dokumenty uzyskane z (...) Bank (...) SA (k. 85-90), dokumenty z (...) przedłożone przez J. S. (k. 94-96, 98), karta karna (k. 130-132, 173-174, 303-308, 562-564), kopie zaświadczeń o zatrudnieniu i materiał porównawczy (k. 133), oświadczenie oskarżonego (k. 134, 155, 158, 169), protokół pobrania materiału (k. 138-139, 212, 217, 259-260, 360), protokół przeszukania telefonu (k. 156-157, 159-168), upoważnienie (k. 171-172, 221-223), informacja z (...) SA (k. 181), informacja z O. (k. 183-184), odpisy wyroków (k. 228-241, 263-271, 273-291), pokwitowanie (k. 244), informacja z (...) sp. z o.o. (k. 245-246), dokumenty z (...) SA wraz z umową (k. 249-255, 347-350), informacja z (...) SA (k. 261, 399-402), materiał porównawczy (k. 361), teczka dowodu osobistego (k. 394-395), kserokopia dowodu osobistego oskarżonego (k. 543), kserokopia dowodu osobistego J. S. (1) (k.544) oraz dokumenty znajdujące się w aktach Sądu Okręgowego w Poznaniu z sygn. akt III K 155/12 i III K 109/11 oraz aktach III Wzaw 49/11 i I. W. 122/12.

Oskarżony **A. P.** przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów wskazanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, natomiast w zakresie czynu 3 wskazywał, że z banku (...) SA nie miał otrzymać żadnych środków pieniężnych, gdyż tam miało być otwarte konto dla przelania tam pieniędzy z wyłudzonych kredytów.

Wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego w zakresie podrabiania przez niego zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach potwierdzających jego zatrudnienie na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...)z siedzibą w Ś.ul. (...)datowane na dzień 11.02.2013r., albowiem znajdują one potwierdzenie w opinii biegłego sądowego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów Z. M.oraz zeznaniach K. W. (1).

Wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał, że z banku (...) SA nie miał otrzymać żadnych środków pieniężnych, gdyż tam założył konto bankowe, na które miały być przebrane pieniądze z wyłudzonych kredytów. W tym zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w umowie z tym bankiem (...) rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowę o kartę płatniczą” (k. 348-350) oraz zeznaniach świadka J. W..

Za wiarygodne sąd uznał te wyjaśnienia oskarżonego, w których potwierdził, że posługiwał się przerobionym, cudzym dowodem osobistym na nazwisko J. S. (1) oraz że przedkładał fałszywe zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w (...) Bank SA oraz (...) Bank (...) SA celem uzyskania kredytów w tych bankach. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są zgodne z zeznaniami pracowników ww. banków tj. M. R. poprzednio K., M. G., Ł. K., a także z dokumentami z tych banków dot. zawieranych z oskarżonym umów.

Sąd nie kwestionował także wyjaśnień oskarżonego, w których opisywał on swoją sytuację materialną tzn. posiadanie zadłużenia, brak stałej pracy w chwili zarzucanych mu czynów oraz kwestie ciążyących na nim obowiązków naprawienia szkody (znajdują one potwierdzenie w treści prawomocnych wyroków wydanych wobec oskarżonego).

Oskarżony przyznając się jednak do czynu 1 i 2 z aktu oskarżenia twierdził, że zamierzał pieniądze te zwrócić bankom, gdyż potrzebował ich na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży towaru uzyskanego od A. R.. Sąd nie dał wiary jednak wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie. Przede wszystkim o tym, że oskarżony nie zamierzał spłacać zaciągniętych w (...) Bank SA oraz (...) Bank (...) SA kredytów świadczy fakt, że oskarżony posługiwał się cudzym, sfalszowanym dowodem osobistym. Czynił to przecież właśnie w celu uniknięcia ustalenia tożsamości osoby faktycznie zaciągającej kredyty. Nadto oskarżony podając w umowach kredytowych adres zamieszkania z dowodu osobistego J. S. (1) musiał liczyć się z faktem, że przy pierwszym kontakcie banków z J. S. (1) całe jego oszustwo zostanie wykryte. Zresztą już przesłanie przez (...) SA karty bankomatowej na adres J. S. (1) wzbudziło jego zdziwienie i zapewne gdyby nie interwencja policji sam udałby się do banku wyjaśnić tą kwestię. Nadto oskarżony posiadał szereg zadłużeń, które sam określił na ogólną kwotę ok. 100.000 zł. Nadto na oskarżonym ciążyły orzeczone wobec niego obowiązki naprawienia szkody, które winien spłacać solidarnie ze współsprawcami wynikające z wyroków Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawach III K 109/11 oraz III K 155/12 w łącznej kwocie 2.475.000 zł, a oskarżony miał świadomość tego, że brak realizacji tych obowiązków skutkować będzie zarządzeniem wykonania orzeczonych wobec niego kar pozbawienia wolności. Nadto wskazywana przez oskarżonego działalność gospodarcza polegająca na współpracy z A. R. mogłaby przynosić zyski dopiero po upływie jakiegoś czasu, oskarżony musiałby bowiem zorganizować sobie miejsce wykonywania tej działalności a także znaleźć klientów, a przecież oskarżonemu pieniądze były potrzebne natychmiast. O trudnej sytuacji finansowej oskarżonego świadczą również zeznania świadka K. R., która potwierdził, że oskarżony opłaca najem z opóźnieniem. Nadto świadek A. R. wyraźnie wskazał, że mimo sympatii do oskarżonego ich współpraca może opierać się zasadniczo na płatności za towar gotówką oraz iż do dnia dzisiejszego nie doszło do żadnej transakcji pomiędzy świadkiem A. R. a oskarżonym. Gdyby to był rzeczywiście powód do zaciągnięcia kredytów to oskarżony okoliczność tę zapewne wskazałby już na etapie postępowania przygotowawczego. Wskazywanie tego na rozprawie i to nie w czasie składania swobodnych wyjaśnień świadczy o tym, że wyjaśnienia te są nakierowane na uniknięcie przez oskarżonego odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286§ 1 kk.

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał okoliczności, w jakich wszedł w posiadanie dowodu osobistego na nazwisko J. S. (1). Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony wskazywał, iż znalazł ten dowód osobisty. Następnie przesłuchiwany na rozprawie wskazał, że na placu (...) w P. zatrzymał go nieznany mężczyzna dając mu ten dowód, gdyż myślał, że jest to dowód osobisty oskarżonego. Jednocześnie oskarżony potwierdził, że w tym dowodzie osobistym na nazwisko J. S. (1) znajduje się jego zdjęcie, ale on nie wie skąd ono się tam znalazło, gdyż on nikomu nie dawał swojego zdjęcia. Sąd odmówił wiary jednym i drugim wyjaśnieniom, albowiem były one zmienne a te złożone na rozprawie dodatkowo były nielogiczne. Jak bowiem w cudzym dowodzie osobistym mogło się znaleźć zdjęcie oskarżonego bez jego wiedzy. Nadto razi naiwnością stwierdzenie, że przypadkowa osoba dała oskarżonemu ten dowód osobisty i to akurat ze zdjęciem oskarżonego, przy tym za darmo. O tym, iż w przerobionym dowodzie osobistym jest zdjęcie oskarżonego świadczy sam fakt porównania zdjęcia oskarżonego w jego oryginalnym dowodzie osobistym k. 543 ze zdjęciem w przerobionym dowodzie osobistym J. S. (1). Nadto z zeznań J. S. (1) jednoznacznie wynika, że nigdy nie nosił on okularów i nie ma problemów ze wzrokiem. Okulary natomiast nosi oskarżony. Sąd zatem nie ustalił w toku postępowania okoliczności w jakich oskarżony wszedł w posiadanie dowodu osobistego na nazwisko J. S. (1), ale niewątpliwie nim dysponował i się posługiwał, a przy tym został on przy oskarżonym zabezpieczony i zatrzymany. Oskarżony zaprzeczył przy tym, by on sam dokonał przerobienia tego dowodu osobistego. W związku z tym, że brak było dowodów przeciwnych sąd dał wiarę oskarżonemu w tym zakresie i ustalił, iż dowód ten został przerobiony przez nieustaloną osobę.

Zdaniem Sądu, zeznania świadków **J. S. (1)** i **D. S.** zasługują na danie im wiary. J. S. (1) opisał okoliczności, w jakich mógł on utracić dowód osobisty tzn. podczas odwiedzin córki i żony w szpitalu na ul. (...) w P.. J. S. (1) wskazał również, że to, iż zgubił dowód osobisty ustalił dopiero na skutek kontaktu z policją. Świadek opisał również fakt otrzymania

karty z banku (...) SA, w którym nie posiada on żadnego konta. Okoliczności wskazywane przez J. S. (1) w całości potwierdziła jego żona D. S.. Zarówno J. S. (1) jak i D. S. zaprzeczyli by wcześniej znali oskarżonego. J. S. (1) oświadczył również, że nigdy nie nosił okularów oraz że nie ubiegał się o kredyt w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. Zeznania tych świadków są spójne, logiczne oraz wzajemnie zgodne. Znajdują również potwierdzenie w opinii biegłego grafologa Z. M., z której jednoznacznie wynika, że to oskarżony podpisywał wszystkie badane przez biegłego dokumenty.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania pracownika (...) Banku SA **L. K.** Świadek zeznawał na okoliczności związane z wykonywaną przez niego pracą i nie miał podstaw by bezpodstawnie pomawiać oskarżonego, dla którego jest osobą obcą. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w dokumentach tj. umowie nr (...) (k. 73-77), przedłożonym zaświadczeniu o zatrudnieniu czy kserokopii dowodu osobistego przedłożonych przez oskarżonego (k. 72, 71). Zeznania świadka znajdują również potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy.

Za wiarygodne sąd uznał również zeznania świadka **M. R. poprzednio K.** pracownicy (...) Bank (...) SA w P.. Świadek ta dokładnie opisała całą procedurę ubiegania się przez oskarżonego o kredyt łącznie z podpisaniem umowy kredytowej oraz okoliczności związane z zatrzymaniem oskarżonego przez policję. Świadek wyraźnie wskazała, że jej wątpliwości wzbudził przedłożony przez oskarżonego dowód osobisty i wytłumaczyła powody tych wątpliwości. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, niezainteresowaną wynikiem sprawy. Jej zeznania są jasne, spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w dokumentach tj. umowie kredytowej nr (...) doszło 19.02.2014r. (k. 42-46), wniosku o kredyt w kwocie 79.830,02 zł (k. 85-87) przedłożonym zaświadczeniu o zatrudnieniu czy kserokopii dowodu osobistego przedłożonych przez oskarżonego (k. 88, 90). Zeznania świadka znajdują również potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy, a także zeznaniach świadka M. B..

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka **M. B.** zatrudnionego w (...) Bank (...) SA na stanowisku starszego specjalisty do spraw przeciwdziałania wyłudzeniom kredytowym. Świadek potwierdził okoliczności wskazywane przez świadka M. R.. Świadek ten na końcu swoich zeznań wskazał, że dowód osobisty, którym posługiwał się klient został sfałszowany, a próby zweryfikowania firmy, z której wnioskodawca przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu dały wynik negatywny więc odmówiono udzielenia kredytu. Zeznania te wzajemnie korelują z zeznaniami M. r., która wskazała, że do podpisania umowy kredytowej doszło na skutek uzgodnień z policją, ale nie doszło do wypłaty środków.

Za wiarygodne sąd uznał również zeznania świadka **J. W.** pracownicy (...) SA, która potwierdził, iż oskarżony zawarł umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego i że umowa ta nie upoważniał do zaciągania jakiegokolwiek kredytu. Zeznania świadka są jasne, spójne, logiczne. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w umowie z dnia 14.02.2013r. (k. 348-350), a także w wyjaśnieniach oskarżonego.

Świadek **K. R.** wynajmuje mieszkanie oskarżonemu. Świadek zeznała, że oskarżony nieterminowo rozlicza się z nią za najem. Zeznania świadka sąd uznał za wiarygodne, albowiem były spójne i logiczne, nie były kwestionowane przez oskarżonego a sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka **A. R.** - znajomego oskarżonego, który jest właścicielem kopalni granitu w miejscowości P.. Prowadzi ją od 15 lat. Świadek zeznał, że oskarżony rozmawiał z nim, by świadek sprzedawał mu swoje produkty, ale z odroczonym terminem płatności. A. R. oświadczył jednak, że możliwy jest tylko zakup za gotówkę. Na przełomie lipca i sierpnia 2013r. oskarżony wraz z A. G. przyjechali do A. R. z propozycją współpracy. A. R. wyraził zgodę, ale oskarżony za towar miał płacić gotówką a za wyroby masowe otrzymywałby prowizję po podpisaniu umowy przez A. R. z wskazanym przez oskarżonego klientem. Między A. R. a oskarżonym nigdy nie doszło do zawarcia jakiegokolwiek transakcji. Zeznania świadka są spójne i logiczne. Świadek jest wprawdzie znajomym oskarżonego, ale nie próbował chronić oskarżonego tylko wskazywał na konkretne fakty. Świadek potwierdził, że między oskarżonym a nim nie doszło do żadnej transakcji, gdyż oskarżony nie dysponował gotówką.

Przechodząc do ceny zeznań świadka **A. G.** wskazać należy, że jest ona uczuciowo związana z oskarżonym, a zatem do jej zeznań należało podejść wyjątkowo wnikliwie. Wiarygodne w ocenie sądu były zeznania świadka złożone na etapie

postępowania przygotowawczego. Wówczas w dniu 21.02.2013r. świadek zeznała, że oskarżonego poznała przez portal społecznościowy Sympatia oraz iż są razem około 1,5 miesiąca. Wskazała, że oskarżony nie jest nigdzie zatrudniony, ale zawsze miał jakieś sprawy do załatwienia. Świadek nie zna za bardzo sytuacji finansowej oskarżonego, choć wie że miał problemy z zapłatą czynszu za mieszkanie w Ś., dlatego w najbliższym tygodniu miał się wprowadzić do mieszkania świadka. Świadek nie wie skąd oskarżony brał pieniądze na wszelkie opłaty oraz alimenty, ani czy zaciągał jakieś kredyty. A. G. wiedziała, że oskarżony był karany karnie za jakieś kredyty, ale szczegółów nie zna. Te zeznania są spójne, logiczne, a poza tym oczywistym jest, że po okresie 1,5 miesiąca trudno znać szczegółowo sytuację finansową obcej dotychczas osoby. Kwestie związane z nieterminowym opłacaniem czynszu potwierdziła w swoich zeznaniach świadek K. R.. Zeznania te świadek A. G. podtrzymała na rozprawie w dniu 13.11.2013r. Wskazała, że z oskarżonym jest w związku od 2.02.2013r. Dodała, że oskarżony przyznał się jej, że posłużył się cudzym dowodem osobistym, bo na swoje nazwisko nie otrzymałby kredytu. Oskarżony powiedział jej, że pieniądze chciał przeznaczyć na rozkręcenie interesu, ale świadek nie wie jakiego interesu. Świadek zeznała, że wspólnie z oskarżonym prowadzi działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży liguidów tj. płynów do elektronicznych e-papierosów. Sąd nie kwestionował tych zeznań świadka, albowiem odzwierciedlają one tylko to co ewentualnie oskarżony jej przekazał. Natomiast sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, iż pieniądze wyłudzone z kredytów chciał przeznaczyć na prowadzenie własnej działalności gospodarczej. Zasadniczo sąd jednak odmówił wiary zeznaniom świadka A. G. złożonym na rozprawie w dniu 29.01.2014r. Świadek bowiem zeznała, że pieniądze z kredytów miały być przeznaczone na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na dystrybucji kamienia, kostki granitowej i kruszyw. Zeznania świadka w tym zakresie uległy zmianie w związku z treścią wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 13.11.2013r. i są do nich dostosowane. Nadto na wiarę nie zasługują twierdzenia świadka A. G., w których wskazała, że obecnie próbuje wraz z oskarżonym prowadzić działalność w formie prowizyjnej w zakresie sprzedaży towaru uzyskanego od A. R., że stanowią jego przedstawicielstwo oraz że obecnie zaprzestano wydobywania z kopalni (...) i zostanie ono wznowione na wiosnę. W tym zakresie zeznania świadka są sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami świadka A. R., który wprost wskazał, że między nim a oskarżonym nie doszło do żadnej transakcji oraz że wydobywanie z jego kopalni trwa cały rok. W ocenie sądu zeznania świadka mają na celu uwiarygodnienie wyjaśnień oskarżonego, a nadto przedstawienie go w pozytywnym świetle przy ewentualnej prognozie kryminologicznej w przypadku wydania wyroku skazującego. Świadek przy tym nie potrafiła logicznie wytłumaczyć dlaczego wcześniej nie powiedziała „o rozkręceniu interesu z kamieniem i kruszywem”.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania **K. W. (1)**, sprowadzające się w zasadzie do faktu zaprzeczenia, by brał on udział w przestępstwie przypisanym oskarżonemu. Sąd nie kwestionował tych zeznań, albowiem brak było dowodów przeciwnych. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach konsekwentnie wskazywał, iż przypisanego mu przestępstwa dopuścił się sam, a z opinii biegłego grafologa Z. M. wynika, iż przedmiotowe zaświadczenia o zatrudnieniu wypisał oskarżony, do czego zresztą on sam się przyznał. Sąd jednak wnikliwie ocenił zeznania K. W. (1), albowiem miał na uwadze, że oskarżony wraz z K. W. (1) byli wspólnie karani wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2011r. sygn. akt III K 109/11 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21.08.2012r. sygn. akt III K 155/12, a w sprawach tych też posługiwano się podrobionymi zaświadczeniami o zarobkach w firmie PPHU (...).

Świadek **A. S. (2)** zaprzeczył, by znał oskarżonego lub by współpracował z osobą o danych personalnych J. S. (1). Świadek ten wskazał, że nie zajmuje się kompletowaniem dokumentów. Świadek został przesłuchiwany w związku z treścią zeznań świadka M. R. poprzednio K., z których wynikało, że A. S. (2) telefonicznie kontaktował się z nią pytając czy jego klient J. S. (1) otrzymał kredyt. W ocenie sądu nie było podstaw by świadek M. R. wymyśliła takie zdarzenie. Sąd odmówił zatem w tym zakresie wiary zeznaniom świadka A. S. (2) z uwagi na ich sprzeczność z zeznaniami M. R.. Podkreślić jednak należy, że okoliczność ta jednak nie miała znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Natomiast za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne w pozostałym zakresie, w tym co do faktu że nie kompletował on dokumentów do przedmiotowego kredytu. W tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. R., która konsekwentnie wskazywała, że oskarżony był w banku sam i sam przedkładał wszelkie dokumenty.

Sąd nie kwestionował zeznań świadka **M. N. oraz M. A.**, ale nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd uznał za w pełni przydatną **opinię biegłego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów Z. M.** Zdaniem Sądu opinia ta nie budziła żadnych zastrzeżeń pod względem merytorycznym. Opinia wspomnianego biegłego była pełna, jasna, rzeczowa, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, została sporządzona w oparciu o cały dostępny materiał dowodowy. Wskazywała ona na bardzo wysoki zasób wiedzy jej autora oraz jego profesjonalizm. Ustalenia opinii znalazły pełne potwierdzenie w zeznaniach J. S. (1), D. S. jak i wyjaśnieniach oskarżonego A. P..

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego w dziedzinie informatyki R. J.. Opinia ta została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny, zaś jej wnioski okazały się logiczne oraz jasne. Dlatego też nie wzbudziły jakichkolwiek wątpliwości Sądu Okręgowego tak co do prawidłowości przeprowadzonych na jej potrzeby badań, jak i co do trafności wniosków w niej zawartych, nie była ona również kwestionowana przez żadną ze stron.

Za w pełni przydatne w ustalaniu stanu faktycznego Sąd uznał także zgromadzone w sprawie i powołane wyżej **dowody z dokumentów** (za wyjątkiem tych, które zostały sfalszowane). Sporządzone zostały one przez powołane do tego organy w granicach ich kompetencji, w formie przewidzianej przez stosowne przepisy. Ponadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron, Sąd zaś nie znalazł podstaw, aby to uczynić z urzędu. Do ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie miały znaczenie również dowody rzeczowe zabezpieczone przy oskarżonym.

Sąd zważył, co następuje:

A. P. stanął pod zarzutem tego, że:

IV. W dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 79.830,02 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się sfalszowanym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na umowę o pracę na czas nieokreślony zawartą od 6.02.2012r. na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r. opatrzone podpisami głównego księgowego T. Z. i właściciela K. W. (1), które przedłożył z wnioskiem o kredyt w kwocie 79.830,02 zł usiłował wyłudzić kredyt w kwocie 79.830,02 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został zatrzymany przez policję w banku w dniu 19.02.2013r. czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA w P. przy ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 297§1kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2kk

V. W dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank SA Oddział w P. ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 145.067,70 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się sfalszowanym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na umowę o pracę na czas nieokreślony zawartą od 6.02.2012r. na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r., opatrzone podpisami głównego księgowego T. Z. i właściciela K. W. (1), które przedłożył z wnioskiem o kredyt w kwocie 145.067,70 zł usiłował wyłudzić kredyt w kwocie 145.067,70 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez bank, czym działał na szkodę (...) Bank SA Oddział w P. ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 297§1kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2kk

VI. W dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 50.000 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, zawarł umowę rachunku oszczędnościowo rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowę o kartę płatniczą, podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności i możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy,

tj. o przestępstwo z art. 297§1kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2kk

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd uznał ponad wszelką wątpliwość, iż oskarżony w dniu 14.02.2013r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 224.897,72 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) oraz podrobionymi przez siebie zaświadczeniami o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanymi na dzień 11.02.2013r., wprowadził pracowników ww. banków w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranych umów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez bank oraz zatrzymanie przez policję w (...) Bank (...) SA w P. i tak:

- w dniu 14.02.2013r. w P. usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 79.830,02 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się podrobionym przez siebie zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r. usiłował wyłudzić kredyt w kwocie 79.830,02 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został zatrzymany przez policję w banku w dniu 19.02.2013r., czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA w P.

- w dniu 14.02.2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank SA Oddział w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 145.067,70 zł w ten sposób, że posługując się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko J. S. (1) z wklejonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz posługując się podrobionym przez siebie zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) datowanym na dzień 11.02.2013r., usiłował wyłudzić kredyt w kwocie 145.067,70 zł podpisując się na dokumentach dotyczących przedmiotowej umowy kredytowej nazwiskiem J. S. (1), wprowadzając pracownika banku w błąd co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez bank, czym działał na szkodę (...) Bank SA Oddział w P.,

a nadto w dniu 14.02.2013r. w P. w Banku (...) SA użył jako autentyczny uprzednio przerobiony dowód osobisty o nr (...) na nazwisko J. S. (1) poprzez wklejenie w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela zdjęcia oskarżonego oraz podrobił podpisy J. S. (1) na dokumencie w postaci „Umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz umowa usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowa o kartę płatniczą” w celu otwarcia rachunku bankowego w Banku (...) SA, na który to rachunek miały zostać przelane pieniądze z ww. uprzednio wyłudzonych w (...) Bank (...)

SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. kredytów, tj. za winnego przestępstwa z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk.

Zgodnie z art. 13 § 1. k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Art. 286 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na doprowadzeniu innej osoby – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Natomiast zgodnie z art. 294 § 1 kk kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk w stosunku do mienia znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Z art. 115 § 5 kk wynika natomiast, że mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych. W związku z tym, że oskarżony usiłował doprowadzić (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 224.897,72 zł, a więc w kwocie powyżej 200.000 zł należało przyjąć, że dotyczy to mienia znacznej wartości.

Z kolei wypełnia znamiona określone w art. 297 § 1 k.k. ten, kto to, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Bezsprzeczne w niniejszej sprawie jest to, że w 14.02.2013 roku A. P. zawarł z (...) umowę nr (...) (k. 73-77), na mocy której miał uzyskać kwotę 145.067,70 zł. Zawierając tę umowę oskarżony użył przerobionego dowodu osobistego na nazwisko J. S. (1) oraz przedłożył zaświadczenie stwierdzające jego rzekome zatrudnienie i osiąganie określonych zarobków w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś.. Nadto oskarżony w tym samym dniu tj. 14.02.2013r. złożył wniosek o kredyt w kwocie 79.830,02 zł w (...) Bank (...) SA (k. 85-87). Celem jego uzyskania przedłożył przerobiony dowód osobisty nr (...) na nazwisko J. S. (1) z umieszczonym w tym dokumencie w miejscu zdjęcia właściciela swoim zdjęciem, oraz przedłożył podrobione przez siebie zaświadczenie o swoim zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży z miesięcznym wynagrodzeniem 8.427,87 zł w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś.ul. (...) datowane na dzień 11.02.2013r. (k. 90). Nadto oskarżony udał się w dniu 14.02.2013r. do Banku (...) SA w P. w celu otwarcia rachunku bankowego, na który to rachunek miały zostać przelane pieniądze z wyludzonych później w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. kredytów. (...) Banku (...) SA oskarżony używając jako autentycznego uprzednio przerobionego dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko J. S. (1) zawarł z bankiem (...) rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowę o kartę płatniczą”, na którym to dokumencie podrobił podpisy J. S. (1).

Oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona strony przedmiotowej występku z art. 297 § 1 k.k. Złożone przez niego w obu bankach tj. w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. fikcyjne zaświadczenia o zarobkach mają wszelkie cechy dokumentów podrobionych. Osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów dotyczących zatrudnienia w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) był na pewno jego właściciel – K. W. (1). Zaświadczeniom złożonym w bankach przez A. P. nadano jedynie pozory autentyczności w celu wywarcia wrażenia, że zostały one sporządzone faktycznie przez właściciela zakładu pracy, którego pieczętkę i imitację podpisu umieszczono pod pisemnym oświadczeniem lub przez głównego księgowego T. Z., który w ogóle nie był zatrudniony w tej firmie. Nie ma najmniejszych zastrzeżeń, że dokumenty te nie zostały sporządzone ani przez K. W. (1) ani przez T. Z. a sfalszowane pieczętki i podpisy zostały umieszczone przez oskarżonego. Nadto nie budziło wątpliwości, że oskarżony posłużył się przerobionym dowodem osobistym na nazwisko J. S. (1). Oskarżony zna przecież swoją tożsamość i wiedział, że to nie jest jego dowód osobisty.

Podrobione zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach przedłożone w bankach przez A. P. oraz przerobiony dowód osobisty na nazwisko J. S. (1) wprowadziły w błąd w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. pracowników kredytodawcy. Wprawdzie świadek M. R. miała wątpliwości co do dowodu osobistego przedłożonego przez oskarżonego, ale przecież nie знаła prawdziwej tożsamości oskarżonego tzn. nie wiedziała, że w rzeczywistości nazywa się on A. P.. Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi zabiegami, tj. najczęściej podstępnie, doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Kodeks karny nie określa sposobów wprowadzenia w błąd innej osoby, wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V KK 324/02, LEX nr 80291).

Jest oczywiste, że fakt zatrudnienia i otrzymywania określonego wynagrodzenia jest okolicznością istotną dla kredytodawcy, od której uzależnia on zawarcie umowy o kredyt. Rozstrzyga ona bowiem o podstawowym z punktu widzenia interesów banku kryterium stanu finansowego kredytobiorcy. Oskarżony A. P. przedkładając fałszywe zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. ul. (...) wprowadził więc pracowników (...) Banku (...) SA w błąd co do okoliczności jak najbardziej istotnej i podstawowej. Oskarżony usiłował doprowadzić pokrzywdzone banki do rozporządzenia mieniem bez wątplenia niekorzystnego. Przemawia za tym nie tylko brak zamiaru oskarżonego dotyczącego spłaty zaciągniętego kredytu. W przypadku oszustwa „niekorzystność” rozporządzenia mieniem polega generalnie na pogorszeniu sytuacji majątkowej rozporządzającego i jest szersza od pojęć: szkoda i strata. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „niekorzystne rozporządzenie mieniem jako znamię przestępstwa oszustwa może polegać nie tylko na udzieleniu kredytu osobie, która ma zamiar niezwrócenia go, lecz również na tym, że pokrzywdzony udziela kredytu w sytuacji, gdy jest on nienależycie zabezpieczony, jako że kredytobiorca zataił swoje wysokie obciążenie kredytowe w innych bankach oraz własną rzeczywistą złą kondycję finansową” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1998 r., IV KKN 351/97). Dla przyjęcia realizacji przedmiotowych znamion występku z art. 286 § 1 k.k. wystarcza więc ustalenie, że w skutek wprowadzenia w błąd dochodzi do udzielenia kredytu o wyższym stopniu ryzyka niż ten, który istnieje w przekonaniu pokrzywdzonego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 czerwca 2002 r., II Aka 343/2001). W niniejszej sprawie (...) Bank (...) SA narażone były na dokonanie właśnie takiego obiektywnie niekorzystnego rozporządzenia pozostając na skutek podstępnych zabiegów oskarżonego w błędzie co do jego rzeczywistego stanu majątkowego. Bez wątplenia (...) Bank (...) SA pozostawały też w błędzie co do tak zasadniczej okoliczności jak rzeczywista tożsamość kredytobiorcy, co ma najistotniejsze znaczenie przy zawieraniu umów przez bank. Oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez banki oraz zatrzymanie przez policję w (...) Bank (...) SA w P.. Wątpliwości świadka M. R. poprzednio K. wzbudził dowód osobisty przedłożony przez oskarżonego a nadto nie można było zweryfikować zatrudnienia oskarżonego.

Rozważając z kolei realizację przez A. P. znamion strony podmiotowej przypisanego mu przestępstwa stwierdzić należało w pierwszej kolejności, iż zarówno przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jak i z art. 297 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby działanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, a mianowicie na osiągnięcie korzyści majątkowej (art. 286 § 1 k.k.) bądź uzyskanie dla siebie lub innej osoby kredytu (art. 297 § 1 k.k.). Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza więc możliwość popełnienia przestępstwa oszustwa z zamiarem ewentualnym (dolus eventualis). Przestępstwa te mogą zostać popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim i to szczególnie zabarwionym (kierunkowym - dolus directus coloratus), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1973 r., III KR 278/73, OSNPG 1974/7/81).

W świetle zgromadzonych dowodów nie mogło budzić wątpliwości, że A. P. działał z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawcy (animus lucri faciendi) w wykładni prawa karnego zawsze było rozumiane szeroko, jako współczesne i przyszłe przysporzenie mienia, spodziewane korzyści majątkowe, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa stała się zatem pojęciem szerszym niż przywłaszczenie mienia, stanowiące cel działania sprawcy (animus rem sibi habendi) przy popełnieniu innych przestępstw przeciwko mieniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000/9-10/85).

Działanie A. P. od samego początku ukierunkowane było na uzyskanie korzyści majątkowej – pieniędzy wypłaconych przez banki tj. (...) Bank (...) SA z tytułu umów kredytu, o których udzielenie oskarżony zabiegał. Oskarżony A. P. miał świadomość, iż wprowadza w błąd pokrzywdzonych co do swej tożsamości, zdolności kredytowej, możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków zawieranej umowy. Tak kategorię wniosek należy wysnuć z faktu posłużenia się przez oskarżonego podrobionymi zaświadczeniami o zatrudnieniu i zarobkach oraz przerobionym dowodem osobistym na nazwisko J. S. (1). Oskarżony chciał przy tym posługując się cudzym dowodem osobistym uniknąć ustalenia jego tożsamości przez pokrzywdzone banki i tym samym ewentualnej egzekucji ze strony banków.

Zachowanie A. P. bezsprzecznie wyczerpywało znamiona zarazem art. 297 § 1 k.k. i art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294§ 1 kk. Pomędzy tymi przepisami zachodzi tzw. zbieg kumulatywny, nie ma więc zastosowania żadna z przyjętych w nauce prawa karnego i orzecznictwie reguł wyłączenia wielości ocen. Art. 297 § 1 k.k. nie jest w szczególności przepisem szczególnym względem art. 286 § 1 k.k., gdyż typizuje przestępstwo o charakterze formalnym o nieco odmiennym przedmiocie ochrony. Nie może być wykorzystana ponadto w tym przypadku ani zasada konsumpcji (zachowanie z art. 297 § 1 k.k. nie jest koniecznym etapem realizacji czynu z art. 286 § 1 k.k., nie zachodzi także istotna różnica w społecznej szkodliwości tych czynów) ani reguła subsydiarności (tak chociażby: P. Kardas, Komentarz do art. 297 kk [w:] A. Zoll (red.) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 278-363. Tom III).

Nie budziło wątpliwości, iż posługiwanie się przez oskarżonego fałszywymi zaświadczeniami o zatrudnieniu w firmie PPHU (...) z siedzibą w Ś. uprzednio przez siebie podrobionymi, a także posługiwanie się przerobionym dowodem osobistym na nazwisko J. S. (1) wypełniało znamiona przestępstw z art. 270 § 1 kk. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 30.06.2004 r. (I KZP 12/04, OSNKW 2004/6/59), iż osobą uprawnioną do wystawienia „zaświadczenia o zatrudnieniu” jest tylko pracodawca, a więc podmiot prawa pracy, którego łączy z konkretnym pracownikiem stosunek pracy. W niniejszej sprawie oskarżonego nie łączył z PPHU (...) z siedzibą w Ś. stosunek pracy, co potwierdził sam oskarżony, a zatem posłużył się on dokumentem podrobionym, któremu zostały nadane pozory, iż pochodzi od pracodawcy oskarżonego.

Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 275 § 1 kk. Przedmiotem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. jest bowiem posłużenie się cudzym dokumentem, czyli wykorzystanie go jako własnego, przy czym chodzi oczywiście o dokument z oryginalnymi wpisami stwierdzającymi tożsamość jego właściciela, a nie dokument podrobiony. Oskarżony A. P. usiłował dokonać wyłudzeń na szkodę banków posługując się wyłącznie przerobionym dowodem osobistym - dlatego też jego zachowanie wyczerpuje m.in. znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., a w żadnym wypadku z art. 275 § 1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 listopada 2003 r., II AKa 370/03, LEX nr 183334, KZS 2004/6/52, Prok.i Pr.-wkl. 2004/11-12/27).

W tym miejscu wskazać należy, że zachowanie oskarżonego polegające na tym, że używając jako autentycznego uprzednio przerobionego dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko J. S. (1) zawarł z Bankiem (...) SA „Umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej (...) 24 i umowę o kartę płatniczą”, na którym to dokumencie podrobił podpisy J. S. (1) w ocenie sądu wyczerpało znamiona czynu z art. 270 § 1 kk.

W wypadku zbiegu art. 297 § 1 kk, 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk należy przyjąć kumulatywną kwalifikację, gdy sprawca działając w celu uzyskania kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego, używa jako autentycznego dokumentu fałszywego lub stwierdzającego nieprawdę i w efekcie wprowadzając bank w błąd, doprowadza go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Takie zachowanie sprawcy godzi, bowiem w następujące dobra prawne: wiarygodność dokumentów oraz instytucje kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego, w ponadindywidualne interesy gospodarcze społeczeństwa a także w mienie konkretnej instytucji finansowej udzielającej kredytu. Stąd też dla oddania całej zawartości bezprawia sprawcy konieczne jest powołanie w podstawie skazania wszystkich trzech przepisów przy zastosowaniu art. 11 § 2 (podobnie: O. Górniok, Prawo karne gospodarcze, TN OiK s. 31; Kodeks karny pod red. A.

Zolla Zakamycze 2006 , komentarz do art. 297 kk, str. 321, A. Marek „Prawo karne. Zagadnienia teorii i praktyki” Warszawa 1997 s. 566).

Całe analizowane zachowanie oskarżonego niewątpliwie rozciągnięte było w czasie i składało się z wielu pojedynczych czynności. Nie stało to jednak na przeszkodzie w zakwalifikowaniu ich, jako jednego czynu zabronionego w rozumieniu art. 11 §1 k.k. tyle, że jako tzw. czynu ciągłego. Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k., przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to "krótkie odstępy czasu" między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Sąd Najwyższy w wyroku z 26.03.1999 r. (IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, nr 10, poz. 2) podkreślił, że chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte.

Kryterium „krótkich odstępów czasu” nie zostało zdefiniowane przez ustawodawcę i dlatego jest określane w toku praktyki orzeczniczej. W literaturze najczęściej proponuje się uznanie za „krótkie odstępy czasu” przedziału obejmującego „okres do kilku miesięcy ... maksymalnie sześciomiesięczny” (M. Dąbrowska-Kardas i P. Kardas: Czyn ciągły i ciąg przestępstw, Komentarz do art. 12 i 91 Kodeksu karnego, Kraków 1999, s. 42–47 i powołane tam orzecznictwo SN; K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny, część ogólna, 1998, s. 139). Podobnie w orzecznictwie dopuszcza zaakceptowanie jako „krótkich” takich odstępów czasu, które przekraczały okres miesiąca, a nawet kilku miesięcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2006 r., II KK 127/05, Biul. Pr. Karn. 2006, nr 4; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r., I KZP 30/02, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 89; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, z. 1-2, poz. 2; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2003 r., III KK 294/03, Lex nr 152027). Sąd Apelacyjny w Katowicach stwierdził, że wymóg krótkich odstępów czasu nie jest spełniony, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami upłynął okres powyżej jednego roku (wyrok z dnia 28 września 2000 r., II Aka 250/00, Prok. i Pr. 2001, z. 9, poz. 17).

Przyjmując przedstawioną wskazówkę interpretacyjną za trafną, orzekający Sąd uznał, że na tle realiów rozpoznawanej sprawy zasadnym jest uznanie, że zachowanie oskarżonego w dniu 14.02.2013r. i utrzymujące się do jego zatrzymania w dniu 19.02.2013r. charakteryzowało się działaniem „w krótkich odstępach czasu”, albowiem były one dokonane w przeciągu tego samego dnia, a zakończyły się 5 dni później tj. 19.02.2013r. zatrzymaniem oskarżonego przez policję.

Tożsamość zamiaru towarzyszącego realizacji czynu przypisanemu oskarżonemu w punkcie 1 wyroku nie budziła przy tym najmniejszych wątpliwości, gdyż wykonywanie przez oskarżonego pojedynczych czynności sprawczych wynikało z przyjętego od początku planu działania polegającego na wyłudzeniu kredytów. Oskarżony zatem najpierw przy użyciu przerobionego dowodu osobistego na nazwisko J. S. (1) otworzył rachunek bankowy w Banku (...) SA, by następnie na rachunek ten miały zostać przelane pieniądze z wyłudzonych później w (...) Bank (...) SA w P. oraz (...) Bank SA Oddział w P. kredytów.

Opisane wyżej zachowanie oskarżonego nosiło znamiona czynu ciągłego i jednocześnie wyczerpującego znamiona więcej niż jednego czynu stypizowanego w ustawie karnej. Skoro ustawodawca nakazuje traktować wielość zachowań, jako jeden czyn zabroniony (ciągły), to w sytuacji gdy wszystkie lub niektóre z nich wypełniają znamiona określone w więcej niż jednym przepisie ustawy, nie tylko możliwe, lecz wręcz konieczne jest powołanie w kwalifikacji prawnej art. 11 § 2 (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 III 1999 r., IV KKW 29/99, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 10).

Oczywiście ustalenie umyślności jako znamienia strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu nie przesądzało jeszcze o winie, a dopiero ją warunkowało (vide: J.Zientek, „Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności”, Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonemu tj. ukończenie przez niego odpowiedniego wieku (rok urodzenia 1971), a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania mu winy (okoliczności wyłączających winę).

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnione Sąd Okręgowy przystąpił do procesu wymiaru kary.

Zgodnie z art. 11 § 2 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W tym wypadku sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów (art. 11§ 3 kk).

Zgodnie z art. 14§ 1 kk sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa

Rozważając kwestię wymiaru kary za przestępstwo popełnione przez oskarżonego A. P. Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące.

Sąd wziął pod uwagę konieczność zachowania proporcji między społeczną szkodliwością czynu a stopniem zawinienia. Mając na uwadze względy prewencji generalnej i funkcję kary w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał za konieczne umocnienie przekonania w społeczeństwie, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne i wiąże się poniesieniem odpowiedzialności karnej.

Jako okoliczności wpływające zaostrzająco w stosunku do oskarżonego Sąd uznał :

- wypełnienie jednym czynem znamion przestępstw opisanych w trzech przepisach w ustawie karnej,
- uprzednią 4 – krotną karalność oskarżonego za umyślne przestępstwa podobne do przypisanego mu w niniejszej sprawie
- popełnienie przestępstwa w okresie próby orzeczoną w wyrokach Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawach III K 109/11 i III K 155/12,
- działanie w ramach czynu ciągłego
- nagminność tego rodzaju czynów połączoną z poczuciem bezkarności,

Jako okoliczności wpływające natomiast na złagodzenie odpowiedzialności Sąd uznał:

- przyznanie się do popełnienia przestępstwa, choć okoliczności tej nie można przeceniać, gdyż oskarżony został zatrzymany przez policję na skutek interwencji pracowników banku
- wyrażona skrucha,
- fakt, że przestępstwo oszustwa zakończyło się na etapie usiłowania, choć nie było to oczywiście zasługą oskarżonego.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia realizacji zarówno dyrektyw prewencji indywidualnej jak i generalnej, Sąd uznał, że karą sprawiedliwą za czyn przypisany oskarżonemu będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze **1 roku i 6 miesięcy**. Jest to kara w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, albowiem przestępstwo z art. 286§ 1 kk w zw. z art. 294§ 1 kk jest zagrożone karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Orzekając wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w powyżej wskazanym wymiarze, Sąd rozważał również możliwość warunkowego zawieszenia tej kary, jako że spełniona została przesłanka formalna do zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż orzeczona w sprawie kara nie przekraczała 2 lat (art. 69 § 1 k.k.).

Mając na uwadze przede wszystkim dotychczasową wielokrotną już karalność oskarżonego za przestępstwa Sąd uznał, iż przy wymiarze kary A. P. należy dać zdecydowany prymat dyrektywie prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym. Pozytywnej prognozy kryminologicznej nie sposób bowiem było w ocenie Sądu skonstruować wobec oskarżonego, stąd bezpodstawne byłoby skorzystanie wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie z jednolitą linią orzecznictwa (vide np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10.02.2000r., OSA 2001/1/1) na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary, zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.

Przypomnieć należy zatem, iż oskarżony A. P. był dotychczas czterokrotnie karany za przestępstwa, przy czym wszystkie skazania były za przestępstwa przeciwko mieniu. Zwrócić należy jednocześnie uwagę, iż oskarżony dwukrotnie korzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawach o sygn. akt III K 109/11 oraz III K 155/12. Pozytywna prognoza kryminologiczna przyjęta przez Sądy w tym orzeczeniach w stosunku do oskarżonego okazała się jednak chybiona – oskarżony kolejny raz powrócił na drogę przestępstwa, potwierdzając przekonanie, że jest sprawcą zdemoralizowanym, który za nic ma szanse dawane mu przez wymiar sprawiedliwości. Podkreślić przy tym należy, że przestępstwo, za które oskarżony został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 13.11.2012r. sygn. akt II K 561/12 zostało popełnione w okresie próby orzeczonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 109/11 i w sprawie tej toczy się postępowanie o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności. Stąd brak w ocenie Sądu jakichkolwiek przesłanek do skonstruowania pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do jego osoby. W szczególności bezpodstawne byłoby przyjęcie poglądu, że A. P. - mimo niewykonania kary - będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni kolejnego przestępstwa. Dlatego też Sąd nie skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Wskazać przy tym należy, że skazany w niniejszej sprawie dokonał przestępstwa posługując się cudzym dowodem osobistym, a więc w sposób mający mu zapewnić zupełną bezkarność. Tylko dzięki interwencji policji udało się ustalić prawdziwą tożsamość oskarżonego.

Przeciwko warunkowemu zawieszeniu wykonania kary przemawiał także wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, nieuzasadnione w przedmiotowej sprawie łagodne potraktowanie oskarżonego (wyrażające się w zawieszeniu wykonania orzeczonej kary) byłoby odebrane jako jego bezkarność i osłabiłoby społeczne przekonanie o nieuchronności kary za popełnione przestępstwo. W tej sytuacji jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy stanowi w ocenie Sądu sprawiedliwą odpłatę za przypisane oskarżonemu czyny i jest w stanie zmusić go do krytycznej oceny swojego zachowania. Jednocześnie kara ta nie przekracza zdaniem Sądu stopnia winy oskarżonego, tak więc limitująca funkcja winy wyznaczona przez ustawodawcę normą wyrażoną w art. 53 § 1 k.k. zostaje zrealizowana.

W ocenie Sądu, wymierzenie kary grzywny zapobiegnie wytworzeniu u oskarżonego mylnego przekonania, iż nie spotkała go żadna finansowa dolegliwość za popełnione przestępstwo i dodatkowo uświadomi mu ekonomiczną nieopłacalność popełniania przestępstw. Powyższe rozstrzygnięcie jest konieczne również ze względów ogólnoprewencyjnych, bowiem nie wytworzy się dzięki temu społeczne przeświadczenie, że wymiar sprawiedliwości pobbłaża sprawcom podobnych przestępstw. Na podstawie art. 33 § 2 kk Sąd wymierzył karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych mając na uwadze charakter popełnionego przez oskarżonego przestępstwa. Sąd ustalając ilość stawek dziennych na 80, a zatem w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, kierował się tymi względami co przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Określając stawkę dzienną na 20 zł – a więc zbliżoną w dolnej granicy przewidzianej w art. 33 § 3 kk Sąd wziął pod uwagę okoliczności rodzinne sprawcy, a więc fakt, że oskarżony jest rozwodnikiem i posiada dorosłe dzieci. Ustalając wysokość 1 stawki wzięto pod uwagę dochody sprawcy ok. 1.600 zł miesięcznie, a także fakt, iż są to dochody deklarowane przez oskarżonego, nie potwierdzone żadnym dokumentem. Oskarżony jest osobą sprawną fizycznie, zdolną do pracy; ma zatem możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu ilość 80

stawek dziennych po 20 zł każda stanowi dostateczną dolegliwość dla oskarżonego, którą oskarżony jest w stanie ponieść obok poniesienia kosztów procesu karnego.

W przekonaniu Sądu orzeczone kary z całą pewnością nie przekraczają stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu i optymalnie realizują tak cele prewencji indywidualnej, jak i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania i kształtowania właściwych postaw społecznych, w tym w szczególności postawy przestrzegania prawa i świadomości nieopłacalności popełniania przestępstw.

Na podstawie art. 63 § 1 kk sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny zatrzymanie w dniach od 19.02.2013r. do 21.02.2013r. i karę grzywny uznaje za wykonaną co do 6 stawek dziennych. W tym miejscu wskazać należy, iż sąd omyłkowo tylko dokonał zaliczenia na poczet kary grzywny, albowiem z uwagi na orzeczoną wobec oskarżonego bezwzględną karę pozbawienia wolności okres zatrzymania winien być zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności. Sąd dokonał zatem postanowieniem z dnia 17.03.2014r. zmiany zaliczenia w trybie art. 420§ 1 kpk.

Na podstawie art. 44 § 2 kk w zw. z art. 195 kkw sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych znajdujących się w aktach sprawy na kartach: 19-51, 72-80, 85-87, 90, 348-350 oraz dowód osobisty nr (...) na nazwisko J. S. (1), albowiem dowody te służyły do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 44 § 2 kk w zw. z art. 195 kkw sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci: pieczętki z napisem główny księgowy T. Z., pieczętki z napisem PPHU (...) przechowywanych w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Poznaniu – nr KPP 1/14, albowiem służyły do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 230§ 2 kpk sąd zwrócił oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci laptopa marki A.z zasilaczem, pieczętki z podpisem P.A., pieczętki (...)przechowywanych w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Poznaniu – nr KPP 1/14, albowiem przedmioty te stały się zbędne dla postępowania, a należały do oskarżonego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie **5.270,10 zł** w myśl zasady, iż to oskarżony powinien je ponieść, jego bowiem zawinione zachowanie było przyczyną ich powstania. Mając na uwadze sytuację rodzinną oskarżonego, osiągane dochody – około 1600 zł miesięcznie Sąd stwierdził, iż zapłata kosztów sądowych przez oskarżonego nie będzie na tyle uciążliwa by koniecznym było zwolnienie go od tych kosztów w oparciu o art. 624 § 1 kpk. Na koszty te w kwocie składają się:

- opłata wymierzona w związku z orzeczeniem wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w kwocie 300 zł (podstawa podana w punkcie 7 wyroku)
- opłata wymierzona w związku z orzeczeniem wobec oskarżonego kary grzywny na podstawie art. 33§ 1 kk tj. 20 % grzywny – 320 zł (podstawa podana w punkcie 7 wyroku)
- ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym – 20 zł
- ryczałt za doręczenia w postępowaniu sądowym – 20 zł
- opłata za wydanie informacji z KRK - 100 zł – karta karna oskarżonego i K. W. (1)
- koszt opinii biegłego grafologa 3.207,84 zł
- koszt opinii biegłego informatyka 992,06 zł,
- zwrot kosztów dla świadka K. W. (1) 60 zł (k. 490)

- zwrot kosztów dla świadka K. W. (2) 56,64 zł (k. 571)

- zwrot kosztów dla świadka A. R. 193,56 zł (k. 571).

SSO Mariola Skiers